

A Corte suprema di cassazione (Olaszország) által 2008. február 25-én benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem – Ministero delle Finanze kontra Michele Franchetto

(C-80/08. sz. ügy)

(2008/C 116/21)

Az eljárás nyelve: olasz

A kérdést előterjesztő bíróság

Corte suprema di cassazione

Az alapeljárás felei

Felperes: Ministero delle Finanze

Alperes: Michele Franchetto

Az előzetes döntéshozatalra előterjesztett kérdések

1) Összeegyeztethetők-e az 1973. évi 601. köztársasági elnöki rendelet 10., 11., 12. és 14. §-ai szerint a szövetkezeteknek nyújtott adókedvezmények a versenyjogi előírásokkal, különösen pedig, hogy az EK 87. cikk értelmében vett állami támogatásnak minősülnek-e, főleg akkor, ha az ideiglenes államfő 1947. évi 1577. sz. törvényalkotási tárgyú rendeletében (Decreto legislativo del Capo Provvisorio dello Stato Nr. 1577/1947) előírt felügyeleti és a visszaélések kiküszöbölésére szolgáló rendszer nem megfelelő?

2) Közelebről, a vitás adókedvezmények állami támogatáskénti minősítésének problémája szempontjából – a szövetkezeteknek szabott célokhoz mérten – arányosnak tekinthetők-e ezek az adójogi intézkedések; az arányosság vizsgálata kiterjedhet-e magán az egyes intézkedésen kívül az intézkedések mint egész révén nyújtott, a versenyt torzító előnyre is?

Az előző kérdések megválaszolásához az előterjesztő bíróság jelentősnek tartja azt a körülményt, hogy a felügyeleti rendszert a társasági jog átfogó módosítása súlyosan és utólagosan meggyengítette, különösen a 2004. évi 311. törvény szerint túlnyomó részben és nem teljes mértékben kölcsönösségi alapon működő szövetkezetek esetében.

3) Függetlenül attól, hogy a kérdéses adókedvezmények minősíthetők-e állami támogatásnak, a szövetkezeti társasági forma igénybevétele – az adócsalást vagy a színlelt jogügyleteket leszámítva – minősíthető-e joggal való visszaélésnek abban az esetben, ha erre kizárólag vagy túlnyomórészt adómegettakarítás céljából kerül sor?

A T-50/06., T-56/06., T-60/06., T-62/06. és T-69/06. sz., Írország és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben az Elsőfokú Bíróság (kibővített második tanács) által 2007. december 12-én hozott ítélet ellen az Európai Közösségek Bizottsága által 2008. február 27-én benyújtott fellebbezés

(C-89/08. P. sz. ügy)

(2008/C 116/22)

Az eljárás nyelve: francia, angol és olasz

Felek

Fellebbező: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: V. Di Bucci és N. Khan meghatalmazottak)

A többi fél az eljárásban: Írország, Francia Köztársaság, Olasz Köztársaság, Eurallumina SpA, Aughinish Alumina Ltd

A fellebbező kérelmei

A fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:

- helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bírósága (kibővített második tanács) által a T-50/06., T-56/06., T-60/06., T-62/06. és T-69/06. sz., Írország és társai kontra Bizottság egyesített ügyekben 2007. december 12-én hozott, a Bizottsággal 2007. december 17-én közölt ítéletet;
- utalja vissza az ügyeket az Elsőfokú Bíróság elé újbóli vizsgálatra;
- a két eljárás költségeiről később határozzon.

Jogalapok és fontosabb érvek

A fellebbező hat jogalapot hoz fel a fellebbezése alátámasztására, egyrészt az Elsőfokú Bíróság hatáskörének hiánya és a Bizottság érdekeit sértő eljárási szabálytalanságokra vonatkozóan (az első két jogalap), másrészt pedig az állami támogatásokra vonatkozó közösségi jog megsértésére vonatkozóan (a harmadiktól a hatodik jogalapig).

Az első jogalapjával, amely két részre oszlik, a fellebbező azt kifogásolja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette a keresetthez kötöttség elvét és ultra petita döntött, amennyiben elsőfokon egyik felperes sem hozott fel az [EK 88.] cikk alkalmazására vonatkozó részletes szabályok megállapításáról szóló, 1999. március 22-i 659/1999/EK tanácsi rendelet (!) 1. cikke b) pontjának v. alpontja megsértésére alapított jogalapot. Ezenkívül az Elsőfokú Bíróság által hivatalból felhozott jogalap nem az indokolási kötelezettség megsértésére alapított, a bíróság által hivatalból felhozható jogalap, hanem olyan érdemi jogalap, amely nem az aktában lévő ténybeli elemeken alapszik.

Második jogalapjával a fellebbező a kontradiktórius eljárás és a védelemhez való jog tiszteletben tartása általános elvének az Elsőfokú Bíróság általi megsértésére hivatkozik, mivel e bíróság hivatalból hozott fel egy olyan jogalapot, amelyet nem tárgyaltak és nem vetettek fel az elsőfokú eljárásban.

Harmadik, három részre tagolódo jogalapjával a fellebbező arra hivatkozik, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az EK 230. és EK 253. cikket az EK 88. cikkel összefüggésben, és az állami támogatásokra vonatkozó eljárás lefolytatásának szabályait.

E tekintetben a fellebbező először is azt állítja, hogy a vitatott intézkedések „új” támogatásokként való minősítése már nem vitatható a Bizottság végleges határozata elleni keresetben, hiszen a tagállamok és a többi érdekelt e ponton megtámadhatta volna a hivatalos vizsgálati eljárás megindítását elrendelő határozatot. Mivel ez utóbbi határozatot nem vitatták, jogerőre emelkedett, és a végleges határozat tehát e kérdésben pusztán megerősítő aktus, keresettel nem támadható meg.

A fellebbező másodszer azt állítja, hogy valamely aktus jogszerűségét az ezen aktus elfogadásának időpontjában fennálló ténybeli és jogi elemek alapján kell értékelni. Ugyanakkor a jelen esetben az akta egyik eleme sem engedi meg azon vélekedést, hogy a vitatott nemzeti intézkedések nem minősültek támogatásnak a bevezetésük időpontjában.

Harmadszer a fellebbező azt állítja végül, hogy mindenképpen a tagállam és adott esetben a harmadik érdekeltek – nem pedig a Bizottság – feladata annak bizonyítása, hogy valamely támogatás létezik. Ilyen bizonyíték hiányában a Bizottság nem köteles e tekintetben indokolással szolgálni.

Negyedik jogalapjával a fellebbező az EK 253. cikknek az EK 87. cikk (1) bekezdésével és az EK 88. cikk (1) bekezdésével összefüggésben történő megsértésére hivatkozik, annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság az indokolási kötelezettség megsértését állapította meg a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontjának v. alpontja alkalmazásának vonatkozásában, holott e cikk csak támogatásnak nem minősülő intézkedésekre alkalmazható azok végrehajtásakor, és a Bizottság az első fokon megtámadott határozatban bizonyította, hogy a szóban forgó intézkedések a bevezetésük óta mindig is támogatásoknak minősültek. Továbbá a felek egyike sem vette figyelembe a közös piac fejlődését, amely alapján a hatályba lépésükkor támogatásnak nem minősülő intézkedések később támogatások lettek.

Ötödik jogalapjával a fellebbező ugyanezeknek a szabályoknak, valamint a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontja v. alpontjának megsértésére hivatkozik, annyiban, amennyiben az Elsőfokú Bíróság külön indokolási kötelezettséget írt elő a Bizottság számára ez utóbbi cikk alkalmazását illetően, a Tanács és a Bizottság által tett nyilatkozatok miatt. Ugyanakkor a fellebbező egyértelműen bizonyította, hogy a Bíróság állandó ítélezési gyakorlata alapján az ilyen nyilatkozatoknak nincs hatása a nemzeti intézkedéseknek az állami támogatásokra vonatkozó közösségi szabályokra tekintettel történő vizsgálatára, mivel a támogatás és a létező támogatás fogalma szigorúan objektív fogalmak.

Hatodik jogalapjával a fellebbező végül azt állítja, hogy az Elsőfokú Bíróság megsértette az EK 88. cikk (1) és (2) bekezdését és az EK 253. cikket, valamint a 659/1999 rendelet 4. cikkének (4) bekezdését és 6. cikkének (1) bekezdését annyiban, amennyiben teljes egészében megsemmisíti a Bizottság határozatát, e határozatnak a hivatalos vizsgálati eljárásnak a 2003. december 31-ét követő időszakra való kiterjesztésére vonatkozó részét is beleértve. Ugyanakkor az Elsőfokú Bíróság egyáltalán nem magyarázta meg, hogy a 659/1999 rendelet 1. cikke b) pontja v. alpontja alkalmazására vonatkozó indokolási kötelezettség állítólagos megsértése mennyiben volt alkalmas a határozat e részének érvénytelenítésére. E bíróság továbbá figyelmen kívül hagyta azon elvet, amely szerint ha valamely tagállam nem nyújt egyetlen olyan bizonyítékot sem, amelyből azt lehetne gondolni, hogy a vitatott intézkedések létező támogatásoknak minősülnek, a Bizottságnak új támogatásokként kell kezelnie ezen intézkedéseket az EK 88. cikk (2) és (3) bekezdésében előírt eljárás keretében.

(¹) HL 83 L., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 339. o.

2008. február 28-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Belga Királyság

(C-92/08. sz. ügy)

(2008/C 116/23)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: G. Rozet és J. Enegren meghatalmazottak)

Alperes: Belga Királyság (képviselő: D. Haven meghatalmazott)

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy a Belga Királyság – mivel nem fogadott el minden olyan törvényi, rendeleti és közigazgatási rendelkezést, amely szükséges ahhoz, hogy megfeleljen az európai szövetkezet statútumának a munkavállalói részvétel tekintetében történő kiegészítéséről szóló, 2003. július 22-i 2003/72/EK tanácsi irányelvnek (¹), illetve nem bizonyosodott meg arról, hogy a szociális partnerek megállapodás útján bevezetik-e a szükséges rendelkezéseket, vagy mindenesetre ezeket a rendelkezéseket nem közölte a Bizottsággal – nem teljesítette az ezen irányelv 16. cikkének (1) bekezdéséből eredő kötelezettségeit;
- kötelezze a Belga Királyságot a költségek viselésére.